

Poština plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar.

Leto XXIII.

8. maja 1927.

Številka 5.

# MARIJIN LIST



BREZMADEŽNA

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

# Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

## Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti : Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

---

**V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENISOVCIH** se dobijo kúpiti : 1. Življenje sv. Martina púšpeka za 1 Din. 75 par ; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din ; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din ; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

### POŠTA.

**V. S. Turin.** Vsem hvala za pozdrave. „Roža med trnjom“ naj zraste do 30. juna ali najkesnej do 15. jula. Prosim vaše molitve. — **Vsem**, ki so mi za vüzem pozdrave poslali, se toplo zahvalim i prosim njihove molitve. Vrednik.

## „Fantič le gori stani!“

### Da, za Jezušom!

Čüj! Marija te zove za seov i či jo poslušáš, te tüdi oblaženi. Tak ti pravi, vej si že večkrat čüo : „Zdaj pa, deca poslušajte me! Poslušajte navuk i bodite modri i ga ne zametavajte! Blaženi oni, šteri se držijo mojih potov!“ Tak ti guči Marija, te zove na svoje poti. Štere so te poti? Poti nedužnosti, poti poštenja, poti nevtepenoga življenja. Blaženi, či ideš te potaj! Blaženi, či v milosti božoj, posebno či v krstnoj nedužnosti preživeš celo mladost, celo življenje! Či celo življenje živiš resan za to, ka si na sveti, to življenje je edino pametno. Blaženi! Povedao sam ti že i ti ešče ednok pravim : Vsa vaša hiža i celi grünt, či ga mafé, eli pa obrt, štero znaš, eli vučenost, štero maš, ne odvaga te sreče.

Krščenik si; vero maš. Či jo resan maš, potem je edino pametno, živeti popunoma po toj veri, kak so živeli svetniki. Vera ti pravi : Življenje je kratko, jako kratko, kak sva se osvedočila že v začetki te knjigice ; večnost pa je duga, jako duga. Tak je duga, ka se njoj ne vidi do konca. Vej se nemre viditi, ar nema konca. Zapomni si dobro : Naše življenje, či je ešče tak dugo, je v primeri z večnostjov menje, kak edna kapla vode proti nezmernomi morji. Za kaj se je bole vredno trüditi : za kaplo, ali za morje? O, kak so lüdje slepi, gda se za to kaplico tak ženejo, za brezkončano morje pa tak malo brigajo!

## KRALJICI MAJA.

Se grlo  
Odrplo  
Ptičicam;  
Se v cvetje  
Oblekle  
Rožice;  
Se drevje  
V zelenje  
Splelo vso;  
Narava  
Je vstala  
Z spanja vsa;  
Veselo  
Začelo  
Delo se;  
Smrt zime  
Ščist' mine . . .  
Živo vse . . .  
Sprememba ta,  
Ki maj'jo da,  
Je v Njeno čast,  
Ki nam je slast:  
**Marijo vse časti**  
**Kraljico vseh stvari.**

Srčen.

## Vüzemsko vremen.

Sveta Maticerkev na veliko soboto začne obhajati vüzemsko vremen. V tom vüzemskom vremen se oglasi v njenih molitvah vesela alleluja i se te napunijo z radostnimi skrivnostmi Gospodovoga vstajenja. To vüzemsko vremen trpi do svetoga Trojstva nedele, ali kak jo v ništernih farah zovejo, do bele nedele, to je še en tjedon po risaoskoj nedeli.

Te čas cerkvenoga leta je najveselejši, ar guči od prestanoga Gospodovoga trpljenja i od njegove večne dike, dobljene za nje-

govo človečanstvo, ar tolaži nas zemljane, ka je grob ne mesto smrti, nego klica novoga i to večnoga, večno srečnoga življenja. Ja to je grob za vse tiste, ki so Jezusa ljubili.

Vüzemsko vremen se na štiri dele deli po skrivnostih.

Prvi deo trpi od velke sobote do bele ali sprevodne nedele, to je en tjedan po vüzmi. V tom časi se pri Gospodovomi grobi zdržava pobožna dūša, se veseli z Marijov, ki je svojega božega Sina nazaj dobila, se radūje z Magdalenov i drūgimi pobožnimi ženami, ki so ga še pred apoštoli bile vredne gledati i se pašči v Emmaus, odtec pa nazaj v Jeruzalem k bojzljivim apoštolom z veselim glasom: Vstano je Gospod, pri lomlanji krūha se je dao spoznati, prikazao se je Šimoni, vidili so ga apoštoli i vervali zvūn Tomaža. A na osmi den tūdi toga vidimo klečati pred Gospodom i se dotikati njegovih ran pa čūjemo v potrditev svoje slabe vere njegovo večno lepo verospoznanje: „Moj Gospod i moj Bog.“

Drūgi deo vüzemskoga vremena se dokonča na štirideseti den z Jezušovim v nebohodom ali zastopljenjom. Cela Maticerkev je zbrana na gori, mala čredica Jezušova i jemlje slovo od svojega Vučenika i Odrešenika, ki ide k Oči nazaj i plačo njoj pripravljat. Vstanijenje nebo odpre, vstanijenje deco k Oči nebeskomi pripela, vstanijenje večno veselje prinese. Kakša tolažba za trpečega kršćenika!

Tretji deo vüzemskoga vremena trpi deset dni, to je do risao i je v njem dūša z gorečimi želami obrnjena proti vstalomi Jezušu, ka spuni svojo oblūbo, ka pošle Tolažnika, sv. Dūha. V toj pripravi, v tom poniznom čakanji se dokonča tretji deo vüzemskoga časa i napoči na deseti den, na risale štrti deo z prihodom sv. Dūha.

Jezuš v nebi ne se je spozabo z svoje cerkve, poslao njoj je sv. Dūha, ki jo bo brano i širio, njoj da dūhovnike i po njih Njega samoga v Oltarskom Svestvi.

Za en tjedan, to je na svetek sv. Trojstva je konec vüzemskoga vremena, Jezuš je zasedo prestol boži tūdi z svojim človečanstvom i kralūje z Očom i sv. Dūhom na vse veke; Bog je odičen, človek je rešen, svojo nalogo je zvršo boži Sin.

Naj se nam te lepe vüzemske misli meseca maja še pobūdijo v srci, objavimo še par vrstic v našem listi od Gospodovoga vstanijenja. Te pa zaključimo z njegovim v nebo zastopljenjom, ka obhajamo 26. maja.

## Vüzemskoga vremena veselje.

Vsaki svetek nikše veselo čütenje zbüdi v človečem srci, vsaki svetek posebno veselje prinese v düšo, štero veselje kakda dolstrosi z nevolnoga človečega življenja vse tisto britkočo, štero te reči zroküjejo, ka malo vremena žive človek na sveti, pa tüdi tačas, dokeč žive, je z vnogimi nevolmi poteženi, prikaže se kak cvet, pa hitro taposehne, beži, kak senca i stanovitost je daleč od njega; vsaki svetek nika odvzeme z tiste žmečave, od štere to čtemo v sv. Pismi, ka žmeten jarem teži Adamove sine od njuvoga rojstva mao notri do onoga vremena, ka se pokopajo v mater zemlo, naj nede ta nevolna zemla za človeka samo skuzna dolina, nego naj najde že tü na sveti nika malo z tistoga veselja, z tistoga blaženstva, štero se z vüst Sina Božega etak glasi: „Radüjte se ino se veselte, ar je vaš najem obilen v nebesaj“; vsaki svetek človeka kakda malo više zdigne od zemle, gde düša kak dabi peroti dobila, naj odleti vö z toga grešnoga zraka, naj ne čüti na sebi tisto blatno žmečavo, štera jo takrekoč k zemlej zakeljeno drži, nego naj se ta zdigne, gde jo vse na to opomina, ka nemamo eti stalnoga mesta, ka smo na tom sveti samo potniki, ka se vsi vu vekivečnost ravnamo. Či vsaki svetek nikše veselo čütenje prinese v človečo düšo, te od vüzemskih svetkov od vüzemskoga vremena to moremo praviti, ka veselja i blaženstva nam naša krščanska vera samo dati more, to je vse notri v tej angelskih rečaj: „Ne bojte se! Jezusa iščete nazarenskoga, razpetoga, gor je stano, nega ga tü, ovo je mesto, kama so ga položili;“ ka trošta i vüpanja človek tü na etom sveti samo potrebüje, vse to nam vüzemski čas v tej veselih rečaj prinese v srce: „Kristuš je od mrtvih stano, alleluja!“ Vekšega trošta, več vüpanja ne nücamo, kak to, naj smo gvüšni, ka ne živemo zobston na etom sveti, ka naše življenje ne pride na konec te, gda do grüde rogatale po našoj škrinji, gda nas na cintori povržejo, gda se z nas več nišče nede spominao, naj smo gvüšni, ka vse tisto, ka za naše düšno zveličanja včinimo, je ne zobstonsko delo, ka naša pobožnost, poštenost, pravičnost, bogabojznost ne mine, kak dim v zraki, nego obilen sad prinese tam, gde poleg reči sv. Pisma nede več trplenj, ne žalosti, ne skuz, ne smrti, samo veselje i radost navseveke; te najveksi trošt, to najvekse vüpanje prinesejo v človečo düšo vüzemski svetki, ka nam Sv. Paveo z temi rečmi da na znanje: „Kak je Kristuš od mrtvih stano, tak tüdi mi od mrtvih stanemo.“ Naše goristanenje, naše prišestno življenje, to je naše vüzemsko veselje, to nas zdigne na vsaki vü-

žem gor do nebeske visikosti ino nam na pamet prinaša te reči Sina Božega: „Jes sam goristanenje i žitek, ki vörje v meni, či gli merje, živo bode i jes ga gorizbüdüm na den sodnji“; prazen grob Kristusov na vsaki vüzem to nam glasi, ka dve matere mamó: edna štera nas na ete svet porodila, ta drüga je pa grob, iz šteroga na vekivečen žitek stanemo. I v tom našem goristanenji, v tom našem prišestnom življenji močno vörjemo, moremo vörvati, ar od toga visi vse, kak je tüdi sv. Paveo pravo: „Či je Kristus ne od mrtvih stano, te je zobstonsko vse naše predganje“; ali gda je on z svojim odičenim goristanenjóm potrdo, ka je zaistino Bog, s tem je nam trošt i vüpanje dao, ka to zemelsko življenje mogoči smo prekreživeti.

Vüzemsko veselje, vüzemsko blaženstvo nikša zemelska moč nemre vöztrgati z človečega srca, to je ta notristvorjeno; to je ne prazna reč, gda v apoštolskom verevadlüvanji molimo: vörjem tela goristanenje i žitek vekivečni, nego takše močno vadlüvanje, štero dolzatajiti nemremo. Či nebi vörvali, či nebi znali, ka poleg reči Sv. Pisma „pride den, gda vsi, ki so v grobaj, čüli bodo glas Sina Božega i naprej prido, ki so dobra činili na goristanenje žitka, ki pa hüdo, na goristanenje sodbe“; či nebi vörvali, či nebi znali, ka „kak Kristus od mrtvih stano, tak tüdi mi od mrtvih stanemo“, jeli bi mogoče bilo živeti na sveti? jeli bi mogo srmak trpeti, ka dokeč on nika nema, tečas drügi vse v obilnosti ma, dokeč njega nika ne dojde, tečas drügi neve, kak bi zapravlo; jeli bi mogo gledati siromak človek, ka dokeč je on samo z največšim trüdom mogoči od ednoga dneva do drügoga živeti, tečas drügomi nanč roko ne trbe vtegnoti, pa dünök njemi nika ne falí, ka dokeč on zaistino z nojom svojega lica se more mantrati, pa dünök kelkokrat njemi sfali, ka tak zovemo: vsakdenešni krüh, tečas drügi nikšega trüda ne pozna, pa zato vse plava v zemelskoj dobroti; jeli bi mogo to gledati, či ne bi znao, ka nemamo eti stalnoga mesta, ka smo tü samo potniki, gde je vse jalnost i düševno mantranje i ta moremo priti, gde de On sam naša velka plača, ki je od mrtvih odičeno goristano. Jeli bi mogoči bili naše lüblene na slednjo pot vö na cintor sprevoditi, jeli bi v poštenjej držali tisto mesto, gde oča, mati počivlejo; kak preveč bi nas vküpvdarila tista smrt, štera nam tistoga odnese, ki je nam največ bio na sveti, kak žmetno bi nam spadnolo od mirajočega očo slednji blagoslov dobiti, kak žmetno bi nam spadnolo materinsko roko obslednjim küšnoti, kak tužno bi bilo odstavleno siroto deco od materinskoga groba nazaj vu prazno hižo pelati, gde več nigdar nedo čütili njene velke lübeznosti, gde jih več nišče

nede pito, ka zakaj majo vsigdar skuznatne oči, kak tužno, kak žmetno bi bilo vse to, či nebi znali, ka grob nikoga ne zapre na veke vu sebe, ka smrt nema moči na veke ober nas, ka je od mrtvih odičeno goristanjeni Sin Boži oblado smrt i zagvūšno, ka kak je on od mrtvih, stano, tak tūdi mi od mrtvih stanemoi či mo vredni tūdi telo tao dobi v tistom blaženstvi, kakše oko nej vidilo, vūho ne čūlo, niti človeče srce ne čūtilo, ka je g. Bog onim pripravo, ki njega lūbijo. Zato se pa celo vūzemsko vremen vsigdar veseli čūtimo, i pozabimo vse naše trpljenje, nevole, žalosti, si zbršimo tiste skuze, štere nam to nevolno zemelsko življenje sprejša vō z naših očih i vujškar gledamo ta na ov svet, gde nede več nevol, ne žalosti, ne smrti, samo veselje: radost navseveke. Vu vūzemskom časi se nikak tak lehki čūtimo, ne teži nas nika, dūša nam vujškar sili, kakkdabi njoj peroti zrasle, kakkdabi odleteti štela iz te skuzne doline ta gor, gde je blaženstvo brez konca i kraja ta djano za tiste, ki Boga lūbijo. Vekšega trošta ne nūcamo v tom zemelskom življenji, kak to, ka se nam ne trbe bojati smrti, vekše veselje nam ne trbe, kak to, ka ne živemo zobstom, ar či nas na ovom sveti vekivečno blaženstvo čaka, za to je vredno vse na sebe vzeti, ka tak zovemo: žmečava življenja; ve vūzemsko vremen nam to glasi, ka trpljenja zdajšnjega življenja se nemrejo prispodobiti k tistomi veselji, k tistomi blaženstvi, štero nas na ovom sveti čaka.

---

## Kak je šo Kristuš v nebesa.\*

„Zdigno je svoje roke ino jih je blagoslovo. Kda jih je blagoslovo, se je ločo od njih i šo je v nebesa.“

Pobožna dūša, mi ščemo to visiko skrivnost premišlávati ne po visikoj vučenosti, nego po moči svoje domišljije i z slabim razumom preprostih ljūdi: Ve nieden človek nemre od teh skrivnostih misliti, gučati ali pisati tak kak bi se spodobilo.

Premišlávaj, kak se je Jezuš začno zdigavati proti nebi.

Kda je Jezuš od svojih prijatelov vzeo slobod, je zdigno svoje roke i oči proti nebi je pravo: „Oča, vūra je prišla, odiči svojega sina. Jaz sem te odičo na zemlji; delo sam dokončao, štero si mi dao, da naj je včinim. Zdaj me Ti, Oča odiči sam pri sebi z veličanstvom, štero sam pri tebi meo, prle kak je svet bio.“ Kda je povedao te reči, ga je obdala svetlost, bole se je sveto kak sunce. Njegova obleka je postala rdeča kak kraljeski škrlat, lepota njegovoga božega lica se ne da z rečjov popisati.

\* Iz Erhard — Kociančić „Kristušovo življenje in smrt“ F. Celec.

V tistom hipi se je odprla neba, nešteto angelov je stopilo doli v vidno podobi tak da so je apoštole i vučenicje z svojimi tetovnimi očmi vidli, kak jim je Jezuš obljubo rekoč:

„Zaistino povem Vam, vidli te nebo odpreto, angele bože gori in doli hoditi nad Sinom človečim.“ Slišao se je tudi v zraki pod nebov prijeten glas kak od trobente i veselo angelsko popevanje po Davidovom proroküvanji, ki pravi: „Bog je gori šo z veselim glasom i s trobentnim bučanjom.“ Kda je najmre vnožina nebeskih angelskih trum pri Kristušovom rojstvu prepevala, je vervano, da so popevali nebeske pesmi tudi pri njegovem častitljivem vnebohodi. Tü je te radost za radostjov. Sladkost te angelske igre je bila tak velka, ka so mislili Jezušovi vučenicje, da so že v nebesaj.

Med tem ka je Jezuš s pozdignjenimi rokami, z licom proti Jeruzalemi obrnjenim, častitljiv stao pred svojimi vučeniki, glej, se je začno pomali zdigavati od zemle proti nebi. Tü pravi sv. Bernad: Ka misliš, kak je apoštole zaboale v srce, kda so vidli, ka se njim tisti vzeme, šteroga so tak srčno ljubili? Če bi kam imam šo, oni bi šli dokonca sveta za njim. Ar pa ne so mogli za njim kam je šo, zato je bila njihova žalost velka, njihovo veselje pa je blo vendar ešče vekše. Vsi so začnoli jokati, spadnoli so na kolena, zdignoli so roke proti nebi, zakričali so na glas: O Jezuš, potegni nas za sebov: O Jezuš, daj nam ešče ednok svoj sveti blagoslov.

Gospod je bio v srci genjen. Zdigno je svoje roke, napravo je s pravov rokov znamenje svetoga križa nad njimi i je pravo: „Gospod vas blagoslovi ino obvari! Gospod vam pokaži svoje lice i se vam smilüj! Gospod obrni svoje lice vu vas i vam daj mir!“ Ali mogoče je povedo reči: „Sveti Oča, obvari je v svojem imeni, štere si mi dao, da bodo edno kak tudi mi.“ Vučenicke so puni veselja ino žalosti, gledali svojega prebljübenoga vučenika dokeč so ga li mogli viditi z svojimi očmi. Oh kak njim je bilo tistikrat pri srci? Bilo njim je tak, da bi se s Kristušom zdigavali proti nebi; od samoga veselja nej so več čütili zemle pod sebov, na šteroj so klečali. Vsi so iz srca zdihavali, svojega ljublenoga Jezüša milo zvali i kričali: Oh Jezuš, lübeznivi vučenik, potegni nas za sebov. Oh, vzemi nas sebov, oh Jezuš smilüj se nam, ino pelaj nas v svoje nebesko kraljestvo. Drugi so prepevali hvalo ino so njemi želeli srečo zavolo njegove časti i slave. Vsi so se njemi priporočali z dušov i s telom, vsi so zdihavali i ga srčno prosili i molili, kak njim je ravno Sv. Düh vdehno v srce. Vsi so hvalili Boga i prepevali veselo alelujo.

Premišlavaj, kak sta se vučnikom prikazala dva angela.

Dokeč so Gospoda vučenicje mogli viditi, so zmirom meli oči odprejte v njega, more biti njim je Kristuš še večkrat pokimao z glavov.

Kda pa ga je zakrio svetli oblak, i nej so ga več mogli viditi, so čütili velko žalost v srci, kda njim je vzeto edino veselje njüvoga srca. Zmirom so ta gledali proti nebi, stali so kak pribiti, niti dolgo so se nej genoli z mesta, ne so mislili iti nazaj v varaš, nego vstali na Olskoj gori.

Kda so tak stali, glejte dva moža (t. j. dva angela) sta stala pri njih v belo oblečeniva i sta pravla: Možje galilejci, ka stojite i gledate v nebo? Te Jezuš, šteri je bio vzet od vás v nebo, bo tak prišo kak ste ga vidli iti v nebo. Potem, kda sta angela apoštole tak položila ino opo-



minala, sta slobod vzela od njih i sta šla gor v nebo. Vučenicje so pa z srčnov pobožnostjov polubili sled svetih nog, ki jih je Kristuš pusto stisnjene v trdoj pečini, na šteroj je slednjič stao, pa so se puni veselja z Olske gore vrnoli na goro Sion, kde so ostali do risalov. Stanovitni so bili v molitvi z ženami i z Marijov materjov Jezušovov.

Premišlavaj Gospodov slovesni vnebohod.

Tü si moreš domišlavati, da je šo naprej sveti Mihael z svetim križom i z zmagovalnov banderov v roki, z šterov so bili premagani sovražniki. Za njim so šle vnožine angelov, s trompetami i drugov igralnov škerjov, so igrali prijetno i tak lepo popevali da se neda nikak popisati ali dopovedati. Za njimi so prišle devetere angelske vrste v lepom redi, vsaka truma je popevala svojo posebno pesem. Pred samim Kristušom so angelje nosili orožje ali znamenje britkoga trpljenja kak: kelih, cveke, spico, gobo, itd. Nazadnje je prišo Kristuš, kak zmagovalni vitez, sedeč na odičenih kolaj, to je na svetlobelom oblaki vu velkoj slavi. Ta kola so pelali angelje vu vekše poslavljanje njegovoga slovesnoga vhoda. Od toga je proroküvao David, rekoč: „Boža kola so z desetimi jezeri povnožena, jezero jih je, ki se veselijo.“ Kaldejski prevod se šte etak: „Boža kola so goreči ogenj, desetjezero angelov je vleče, sam Bog sedi na njih,“ to je ka pravi sv. Lukač: „Oblak ga je vzeo izpred njih oči.“ Ta oblak je bio vendar spodoben lepim slavnostnim kolam, na štera so angelje Kristuša postavili, z največšim poštüvanjom pred njim šli, tak da bi vlekli ta kola. Za temi kolami so šle duše starih očakov v lepom redi z slavnim oblačilom s kronami, palmovimi vejami i z drugimi znamenji. Sprevajali so je angelje kak knezi i vojvode nebeskoga kralestva. Keliko je što svetejše živo na tom sveti, teliko je več angelov meo v svojem sprevodništvu.

Nigdar se ešče nej vidla takša slovesnost i se tüdi nede ponovila več do sodnjega dneva. Tü pomisli, kak se je veselila človeča narava Kristušova, kakše veselje so čütile duše sv. očakov pri tom vnebohodi, kda so šli mimo meseca, sunca, zvezd — ar so na svoje oči gledali te čüdapune bože stvari ino njihove moči popolnoma spoznali: „Sunce i mesec sta stala v svojem šatori, pravi sv. Pismo, „i zvezde so davale svetlobo na svojih stražaj i so se veselile.“ Pozvane so bile i so pravle: Tü smo, i z radostjov so svetile Njemi, ki jih je stvoro. Vidi se zdaj iz teh reči, da je Kristuš svojim svetnikom kazao zvezde, njim razlagao njih lastnosti.

Kak so se stari očaki veselili, kda so šli skoz obnebja svetlih zvezd ino njih neštevilnov vnožinov, vidli i spoznali svetlobo, hitrost ino red!

Premišlavaj, kak je Kristuš odpro nebeska vrata.

Kda so prišli do nebeskih vrat, se je vidla pri njih odprtji nova slovesnost. Nebeska vrata so bila zapreta, od tistigamao ka so naši prvi stariše v zemeljskem paradížomi grešili; nieden človek nej mogo notri. Zato pravijo ništerni, da je Kristuš s posebnov slovesnostjov odpro vrata. Zato se na te spomin tüdi v Rimi pri začetki vsakoga svetoga leta odprejo „zlata vrata“ v velkoj cerkvi sv. Petra. Kda je te Jezuš z dušami pravičnih pred nebeskimi vratmi postao, popevalo je devetere vrst angelov: Odprite prvaki ino odprite se večna vrata, da pride notri slavni krao! Kerubi ali angeli, šteri so bili od Boga postavljeni paziti nebeski raj so pitali: Što je te slavni krao? Angelske trume so odgovorile: Močni i mogočni Gospod, Gospod vojskinih trum, on je slavni krao. To pitanje i odgovar-

janje se je trikrat ponovilo. Kda je nazadnje Gospod vojskinih trum stopo z svojih slavnostnih kol, je i z svetim križom ali njegovim znamenjem z božov močjov odpro vrata. Zdaj so angelje začeli popevati na glas takšo prijetno pesem, štere so ešče nej popevali nigdar i z nepovedanov radostjov i z veseljom so šli skoz vrat. Tü se neda popisati kakše veselje je bilo nebeskomi Jeruzalemi. Bilo je najmre takše nezapopadljivo veselje, od šteroga ešče nej nigdar bilo čüti. Igra se je čüla po celih nebesaj, devetere angelske vrste so neizmerno prijetno popevale i düše starih očakov so se nenavadno veselile. Povsedi se je vidlo i čülo popevanje, veselje i radost.

Tü dragi moj krščenik, dobro pomisli i premisli veselje Kristušovo i svetih očakov, kda so prišli v nebo i prvič zagledali prelepo mesto bože. David pravi: „Veličastno se govori od tebe, bože mesto!“ I sv. Janoš piše od njega da je zozidano iz čistoga zlata ino dragih kamenov, da so vilice varaša čisti zlat, kak previdliva glažovina. To zlato je nej zemelsko, nego nebesko, štero je neizmerno bogše i dragše kak posvetni zlat. Kda so te düše pravičnih to blago, drago, umetno, svetlo ino zlato mesto i vse nebeske kraje prvič zagledale, kakše veselje, kakša radost i kakše čüdenje je vstanolo v njih srcaj? David pravi: „Kak ljüba so tvoja prebivališča, Gosdod vojskinih trum! Moja düša hrepene i koprne po trncah Gospodovih.“ Če je David, premišlavajoč lepoto nebeske domovine, tak zaželo nebesa, oh, ka pa bo tistikrat človeče srce občütilo, kda je bo vživalo? Zato ne mogoče povedati, kakše veselje so te svete düše občütile, kda so prišle v nebesa.

---

## Drüštva i zveličanje.

### II.

Řakši namen majo razna cerkvena drüštva, vsakovrstne bratovčine? Za zveličanje neso potrebne, na to nas vera vči. Za koj so pa te odobrene i od Materecerkve priporočene i z odpüstki obogačene? Zatogavolo, naj düše v njih najdejo preobilen sad Jezušovoga odrešenja i si ga trgajo svojemi zveličanji na hasek. To je namen bratovščin: neso potrebne za zveličanje nego samo hasnovitne. Zato se pa od Materecerkve nikdar ne zapovedavajo, nego samo priporočajo i nišče ne zagreši, če v nje ne stopi pa niti te ne zagreši, če ravno v nje stopi i njihovih dužnostih ne spunjavlje. Niedna bratovčina najmre ne veže svojo kotrigo pod grehom. Če je pa takši Kristušov navuk i načiši biti tüdi nemore, kak ga Maticerkev glasi i razlaga, zakaj se pretirava? Zakaj se dela vnogim gorečim dühovnikom i farnikom krivica? Pokojni nedel-ski plebanoš so ne meli Marijine družbe, ali so zato bole častili s svojimi farniki vred Bl. D. Marijo, Jezušovo presveto Mater, kak vngo Marijinih družb, gde se samo to šte na prste, keliko kotrig majo te ne pa to kelko Marijinih jakostih je v njih. Če družba, kakšte se te že zove, ne nosi haska düšam, kak ga to žele Maticerkev, nema juša do ob-

stanka, nema niti prava, da bi nosila ime: družba ali bratovčina. Takšo družbo ali razpustiti, ali pa njoj dati drugo ime: društvo skažljivcov, gizdavcov, posvetnjakov itd. kak si pač zasluži po grehi, šteri v njem cvete mesto jakosti. Naj nas nišče krivo ne razmi. Mi ne pišemo proti Marijinoj družbi, ali šterojkoli bratovčini. Naš namen je samo krivo pretiravanje pri njih obsočiti, da se navuk cerkve čisto vidi.

Bl. D. Marija ne bila v nikšoj bratovčini, pa ne presega s svojov svetostjov vse angele i svetce bože? So ne fundamenti Materecerkve s svojov svetostjov apostolje? Što je more v njej gda dosegnoti? Pa neso bili kotrige nikšega društva, nikše organizacije. Ali je pokornico Marijo Magdaleno družba pripelala na stubo popolnosti, ki njej mi ni bliži ne moremo? Ne. Ali so sto i stojezeri mantrniki svojov krv zato prelejali za Jezusa, ar so mogoče bili kotrige kakše bratovščine? Nikdar ne. Bili so goreče kotrige kat. Materecerkve, zato so prišli na naše oltare, zato so dobili palmo zmage v nebi roke. — Zakaj to pišemo? Naj pokazemo, ka jako blodijo tisti, ki samo v društvah, bratovščinah vidijo pravo pobožnost. Tei, ki tak mislijo, so na krivoj poti. Društva neso potrebna na zveličanja, ona so samo ponūjena za lehkoto na poti zveličanja, so par kapljic vode proti vročini, so i kak svetniki pravijo, rožice, štere si lahko trgamo kak si je ščemo sami, ne pa kak bi to drugi šteo. Če sv. Francišek, sv. Klara, sv. Dominik, sv. Ignacij, sv. Trezika i Terezija i nešteti drugi ne bi se z celim srcom držali Jezušovih zapovedi, njihove družbe v šterih so bili, bi jih nikdar ne spopolnile i posvetile. Nikdar ne. Te so njim samo pomagale v Jezušovoj ljūbezni rasti, gda so jih od grešnoga sveta vkraj držale i je k molitvi nadigavale. Družbe so njim hasnovite bile. Tak morejo tūdi nam biti, to je njihov namen. Nikdar ne pitajmo zato, kelko kotrig ma bratovčina, v šteroj smo, nego kakše so te kotrige.

(Dale.)

---

## Marija je tūdi Mati.

Marija je Mati i zato pozna bolečine trpečih mater i řada poslūhne njuve prošnje. Edna mati je mela hčerko štera je ne znala gučati i je mela edno hromo nogo. Noga je bila čista sklūčena i velke rane so bile na njoj i zdravniki so je ne mogli ozdraviti. Jako je bolelo mater ar je svojoj sirotiki ne mogla pomagati. Mati je v žalosti i v dvojnosti ednok mrmrala i se pitala, če resan nega več nikše pomoči tūdi pri Bogi ne za njeno dete. Tisto noč se njoj je pa senjalo, da njoj pravi eden glas, naj dene

dete na edna kolca i je sama odpela k Mariji v Mariastein (to je najmre slavna božapot na Tirolskom.) Mela je konje, nego štela je poslušati glas i sama je pelala dete k Mariji. Pot je bila duga, nego ka vse ne napravi lübeča mati za svoje dete?

Gda je prišla v cerkev, je spadnola na kolena i jokajoč prosila Marijo pomoči. Marija je vidla kak so tekle skuze trpeče matere na mrzeo kamen i kak bi ne pomagala ona, ki je tñdi dosta pretrpela za svojega nebeskoga sina i tñdi sama probala bolečine edne matere. Zato je poslñhnola prošnjo. Med tem ka je mati molila i jokala, je deklica verno gledala Marijino podobo, naednok se njoj razveže jezik i pravi: „Mama glej, kak lepa je Marija.“ — „Gde pa, dete moje?“ je z veseljom pitala potrta mati. I deklica je začnola lepo gučati i z obema rokama kazati na Marijino podobo. Vzradoščena mati je hitro poglednola betežno nogo, nego tñdi ta je bila čisto ravna i rane so zacéline.

Zato tñdi vi matere, štere trpite zavolo dece, z zavñpanjom proste Marijo milosti i pomoči za svojo deco. Če je vaše dete betežno, proste Marijo; če je zajšlo na slaba pota, zročte je Mariji; če neščé poslušati vaših dobrih navukov, proste Marijo za pomoč. Z Marijov bodete dobro vzgojili svojo deco.

---

## Mali greh.

Spisao A. Beltrami. — Poslovenio J. T.

### III. Poglavlje.

Vagajmo mali greh na vagi večnosti. Kaj koli je v svojem bistvi? Je nasprotñvanje božoj postavi (törvény), štere včinimo z mislijov, rečjov, dejanjom ali opñšćanjem dobrega. Ali to nasprotñvanje je ne tak veliko, da bi nam odvzelo božo milošćo. Itak je v naturi toga pogreška notri vse tñsto, ka dela pravi greh, to se pravi: Bog zapovedavle, človek pa neščé bogati: Zato pa med smrtnim i malim grehom nega drñgoga razločka kak „več ali menje“ — to pomeni več ali menje popuno spoznanje, več ali menje popuno privolenje, več ali menje važna reč (predmet.)

Ali vsigdar je predpostavlenje človeče vole pred božo volo i zatogavolo prava žalitev boža. Či primerjamo mali greh s smrtnim, gvišno ne tak velika reč, či ga pa gledamo takšega, kakšen je sam v sebi, ali v primeri z Bogom, je nekaj, ka vse-

būje neskončno hūdobijo, zato ar žali neskončno veličanstvo. Naša zemska obla (krugla) je v primeri s Suncom, Jupitrom, Saturnom i drugimi stoječini zvezdami, kak zrnce peska, ki je v vsemiri skoro nevidna, či jo pa gledamo kakša je sama v sebi, je sigurno ne mala. Posebno či pomislimo na njenih pet talov sveta, z njihovimi nebotičnimi gorami, na njenih pet oceanov z nezmernov vnožinov vode, je vse to nezmerina prostranost.

Mogli bi spremeniti ime „mali greh.“ Našemi vūhi, štero je navčeno na načelo toga sveta, se glasi „mali greh“ kak nikši greh — ali greh, šteri je ne greh. Pa itak je to krivica, štero mi, nikajvredni črvički zemle, določeni da ednok zgnilimo i sprhnemo v grobi, i ki smo puni vsakefele nevole, včinimo tistomi vekivečnomi Bogi, šteri je z ednov rečjov napravo nebeski firmament i ga okinčao z zvezdami, liki bliščečimi djamanti; žalimo tistoga neskončno dobrega Boga, ki nas je z ednov rečjov stvoro iz nikaj i ki nas more z ednov rečjov pali včiniti, kda ga žalimo. Postavimo na edno stran človeka z vsem njegovim siromaštvom, na drugo stran pa Boga z njegovimi neskončnimi popolnostmi i bomo vidili, da je mali greh ne tak mala reč! Sveci primerjavlejo mali greh plūski, štero damo Bogi, ali migANJI z ramami. Smrtni greh pa — pravijo — je bodalo, porinjeno v bože srce, zato ar smrtni greh vzet sam v sebi taji, vniči, vmori Stvoritelja. Pa se vam vidi mala reč dati plūsko lūbomi Jezusi, ki nas je odkūpo? Morebiti smo se jokali, kda smo šteli v svetom evangelijomi nesmileno brezbožnost tistoga soldaka, šteri je plūсно božega Odkūpitelja pred Kaifašom.

Ali kaj! Namesto toga bi mogli jokati nad našimi gřehi, šteri dosta bole bridko zasramūjejo dragoga Jezusa. Pravim bole bridko, ar tisti nesrečnik ne spoznao i pripoznao v Jezusi Sina božega, mi ga pa poznamo i pripoznavamo, pa ga itak žalostimo.

Dvorjenik dobro pazi, da ne miga z ramami, či njemi krao kaj zapovedavle. Zakaj pa mi tak lehkomišelno migamo z ramami pred svojim Bogom? Oh! zato ar znamo, da je Bog neskončno dober i mi zlorablamo njegovo dobroto. On ne ravna z nami tak kak krao Ahasver, šteri je odstavo kralico Vasto samo zato, ar je ne štela priti k njemi na pojedino i je posado na njeno mesto Estero. Bog nam odpūšča, mi ga pa ešče naprej žalimo. — Mohamed II. je dao razparati čreva petnajstim pašom, da bi zvedo, šteri je pojo iz casarskoga sadovnjaka vtrgan sad. Dva njegoviva sinova sta šla nalov v tisti park, šteroga je bio sebi pridržao i zato jiva je nesmileno obsodo na smrt. Ali ar si je šteo ohraniti

prestolonaslednika, je dao žrebat (šorš metati) šteri od dveh bi naj ostao za vladara i šteri naj bi bio vmorjen.

V državah, gde je ešče ne rasvetila mila svetloba svetoga evangelijskoga, se takši dogodki pogostoma pripetijo, zato pa dvorjeniki skrbno pazijo, da se ne bi zmotili pred vladarom i skoro s trepetom čakajo njegove zapovedi.\*

Takšo pazljivost bi mogli meti tudi mi proti našemi dobromi Bogi, ne iz straha pred kaštigami, nego iz sinovske lübezni, štera se ogible vsega, ka bi znalo razžaliti lüblenoga očo, ki pazi na nas kak na zgledašček svojega oka. Dūša v stani milosti bože, ki je izšla iz kopeli svetoga krsta ali se je oprala v mističnoj vretini svete spovedi, je lepa kak jūtrašnja zarja, bela kak lilija, čista kak gledalo. Ali mali greh zatemni to božansko lepoto, kak zatemnijo oblaki sunčno bliščenje i napravijo lepo dnevno zvezdo medlo i blede, kak beteg v posteli ležečega betežnika. Dūša v stani milosti bože je kak princeza oblečena v svatovsko obleko, okinčana z džūndži i dijamanti, bliščeca se v svili i zlati. To je zaročnica Jezusa Kristuša. Mali greh pa zamaže to prelepo svatovsko obleko, lice njoj postane grdo kak či bi mela bobinke z ednov rečjov, včini dūšo gnūsno i nelūbo nebeskomi zaročniki.

Vzēmimo ešče ednok v roke evangelsko vago. Postavimo na eden konec vse skuze siromaškoga človečanstva od začetka sveta do zadnjega dneva, vse strašne moke i trpljenja mantrnikov, vso ostro pokoro pūščavnikov, trūde, trpljenje, bolečine i lübezen vseh svecov, vsa do zdaj včinjena dobra dela i štera se ešče včinijo, vse molitve angelov i či na zvezdah živijo razumni prebivalci, zaslužjenja tudi vseh tistih bitij; či pa zdaj na drūgo stran postavimo najmenši odpūstlivi greh, se vaga nagne na to stran i ostane tak nagnjena, dokeč ne pridenemo k zadoščenji stvari ednoga zadoščenja, zdihaaja, molitve ali ednov kaplicov krvi Boga — človeka.

Mali greh žali neskončno veličanstvo i v popravo te žalitve je potrebno zadoščenje neskončne vrednosti. Samo Jezus Kristuš more popunoma zbrisati razžalenje bože, povzročeno z grehom, za šteroga se mi ne brigamo dosta i ga lehkomišelnō včiniimo. Niti Marija, niti devet korov angelov, niti vsi sveci ne bi mogli za njega zadostiti. Kak se moremo zato sramūvati zavolo našega trdokornoga srca, štero je vsigdar pripravljeno zaničavati Boga za kakšo malenkost. „Potlačile (onečastile) so me med mojim lūd-

\*) Jožef Hebrejec pripovedavle, da je Farao vrgeo v vozo svojega točaja zato, ar je najšeo v vini edno mišico, peka pa zato, ar je ednok slabo spekeo krūh. Toga zadnjega je sledkar tudi dao vsmrtili.

stvom za pregiščo ječmena i falaček krūha. (Ezehiel XIII. 19.) Tak je pravo Gospod od krivih prerokinjah Izraelskih.

Morebiti ga mi žalimo ešče za menje s tem, da njemi nasprotujemo iz kakše radovednosti, ali zato da zadovolimo svoje samolūbje ali da se rešimo kakšega karanja.

Bogoslovci si zmišlavlejo nemogoče pogoje i prilike samo zato, da bi nas tembole osvedočili o toj velikoj istini, od štere zdaj preišlavlemo.

Či bi bilo mogoče z ednim malim grehom pogasiti vekivečni ogenj v pekli i pripelati vse pogūblence v nebeša, či bi bilo mogoče zapreti purgatorij i rešiti vse, ki se tam nahajajo i če bi se dalo z njim pridobiti za Boga ves svet, bi ga itak ne smeli včiniti. Mogli bi se odpovedati zveličanji telikih dūš rajši kak pa zbantūvati neskončno Veličanstvo bože.

Či bi se vsi lūdje mogli na veke pogūbiti, či bi se celo stvarstvo spremenilo v prah, či bi Bog izgnao iz nebes svojo presveto Mater i vse kore angelov, bi bila to ešče vsigdar menša nesreča kak samo eden mali odpūstni greh. Načelo ostane vsikdar isto: Nesreča i vekivečno pogūblenje vseh končnih bitij, se ne da primerjati z razžalenjom Boga, neskončne dobrote.

Moj Bog! Kda se li bomo osvedočili, da tūdi z malim grehom se močno pregrešimo proti tebi? Kda bomo tak lūbili tvojo slavo, da jo bomo polagali nad življenje i smrt, nad premoženje i bogastvo, i nad vse časne dobrote? Prosimo te, razsvetli nas s svojov svetov miloščov!

(Dale.)

---

## Marija branitelica devic.

Neka mati je mela dve jako lepivi, pa siromaškivi hčeri. Močno je se bojala za nje deviško poštenost, ar je znala, ka je penez le prelehko preslepi. Ka včini? Ona pela svojivi hčeri pred Marijin oltar, pa je zroči Mariji rekši: „Glej preblažena mati, tebi tevi dve devici posvetim; bodi njima bolša varhinja kak njima jaz biti zamorem. Vzemi je za svoje hčeri i skrbi za nje.“ Zdaj se mati s svojimi hčeri vrne domo; pa komaj do hiže pridejo, že je na domačem pragi čaka eden angeo; podari tū dvema devicama dosta srebra i zlata za vsakdenešnji živež i na to premine. Kda lūdje vidiyo, da devicam nikaj ne zmanjava, pa šče peneze mata, začnejo slabc soditi i eden drugomi na vūha šepetati, da sta devištvo odale i tak prišle do penez. Kda to začūje mati, jo srce zaboli. Vzdigne se i pela svojivi hčeri znova pred Marijin

oltar; tū se pri navzočnosti velikoga števila ljudstva Mariji pritoži, kak hūdobni svet njene hčere slabo sodi i njima čast jemle. Kaj se zgodi? V navzočnosti vsega ljudstva, ki je bilo zbrano v cerkvi, stopi z oltara eden angeo, neseči dva lepiva venca v roki, i položi ednoga na glavo ednoj hčeri, z drugim pa ovenča drugo devico, na to pa z velikim i razločnim glasom, tak da so vsi čūli, skriči: „Ta dva venca vama pošila Marija, vajna mati, naj bi hūdobni svet vajno devištvo spoznao i ogovorlivi jeziki zamučali.“ Gda ljudstvo to vidi i čūje, ostrmi. Mati i hčeri so pa veselo šle domo, so mater Marijo šče bole goreče začnole častiti, ljudstvo pa niti reči več ne spregovorilo proti devicam.

Glejte, drage deklice i krščanske matere! kak Devica Marija za svoje varvance skrbi. Ona rada posluša i posluhne molitve, s šterimi njoj dobre, prave matere svojo deco priporočūjejo i darūjejo i ona pobožne devičice vsikdar milo sprejme, ja, šče celo s čūdami jih posvetnoga zapelavanja obvarje i hūdobnih jezikov reši. Ali prerazmite, Marija samo tistih mater priporočila posluhne, štere svoje dužnosti po zmožnosti dobro vršijo i po njenom zgledi živejo; ona samo tiste deklice sprejme pod plašč svojega mogočnoga, materinskoga varstva, štere čisto nedužnost svojega srca skrbno hranijo i njene svete jakosti verno nasledūjejo.

Iz „Dom. pogovori“ — Bogoslav.

## Cerkev Marije Pomočnice v Turini.

Večkrat se pripeti, ka tistim, šteri bi radi opisali zgodovino kakše cerkve, zmenjkūje začetnih zgodovinskih vretin. Pri cerkvi pa, štero je zozidao dūhovnik Janoš Bosko v Turini, se je zgodilo ravno naopak. Komaj je bila cerkev dozidana, že je slovela njena zgodovina. Na jezere lūdi, šteri so na lastne oči vidli, kak se je zidala ta cerkev, živi ešče dnes i navdūšeno guči od čudovitih okolščinaj, štere so sprevajale to zidanje.

„Gda smo se pogajali za zidanje“, tak piše Don Bosko, „sam ne meo nikši pripomočkov. Začnoli smo kopati fundament. Dnevi so šli hitro. Skoro se je približao den, da sam morao plačati delavce. Bio sam pa popunoma brez penez. Liki poglednite! nekša na smrt betežna ženska me pozove k sebi. Mantrao jo je velki kašeo, trešliko je mela i želodec njoj je tak oslabo, ka je zavolo neprebavnosti popunoma onemogla ležala na posteli.

— Či bi samo nikelko ozdravila, je pravila ona, bi z veseljom včinitila kakše dobro delo. Da bi bar telko boše bilo, ka bi lahko stanola i hodila po hiži!

— I ka bi zato včinoi?

— Ka ščete?

— Eli bi šтели opraviti devetdnevnicu na čast Mariji pomočnici kršćenikov?



— Ja, pa šče kak rada! Ka pa naj molim?

— Molite vsakši den tri očanaše i tri zdravamarije k presv. Olt. Svestvi i trikrat na den: „Pozdravljeni bodi Kralica!“

— Bom že, i dobro delo? Kakši milodar, jeli?

— Či te zaistino bogši, bote v zahvalo darüvali kakši dar za cerkev Marije Pomočnice, štero smo ravno zdaj začnoli zidati.

— Iz srca rada. Či bom v toj devetdnevnicu bar telko bogša, da lahko stanem i hodim po hiži, te z veseljom nekaj darüjem za vašo cerkev.

Začnola je devetdnevnicu. Zadnji den sam morao plačati delavcom jezero koron. Ne sam znao, kama bi se obrno, da bi dobo telko penez. Spomno sam se pa betežne gospe, i se napoto k njoj. Pri dveraj sam nekam boječe pocinkao i služkinja mi je odprla dveri i mi vsa vesela oznanila, ka je gospa že zdrava, bila je že dvakrat na španceri i da se je tüdi šla že zahvalit lübomi Bogi za povrnjeno zdravje. Med tem je pa gospa vsa vesela pribežala iz svoje hiže. — Jaz sam zdrava, — je veselo ponavljala; — že sam se zahvalila Materi božoj. Prosim, stopite notri! Tü je nekaj ka sam pripravila za vas. To je moj prvi milodar, šteri gotovo ne bode zadnji.

Jaz spravim te milodar i se vrnem. Doma ga odvežem i v zavitki je bilo 50 zlatov po 20 koron, ravno telko, kelko sam isti den nücao za delavce.

Ne dugo po tom, se je začnolo priporočati Mariji Pomočnici vnogo drugih. Iz Turina, Genove, Bologne, Neapola, posebno pa z Milana, Florence i Rima so vsakši den prišli kakši milodari za Marijino cerkev; — i vse to v zahvalo Mariji Pomočnici za poslünjeno molitev. Tüdi iz zdelešnjih krajov kak: iz Dunaja, Pariza, Londona i Berlina so se oglašali verniki z prošnjami i oblübami i niti za eden slučaj ne vem, ka bi tisti ne bili poslühnjeni. Vekša eli menša, telovna eli düševna milost je bila vsikdar posledica prošenj i zavüpanja do smilene Matere, pomočnice krščenikov. Pri Mariji so prijali verniki milost i darüvali za cerkev, ne da bi njim to jaz priporočao.“

Vrnimo se k začetki zidave. Dne 27. aprila 1865. leta se je slovesno blagoslovo vogelni kamen. Ar je bio zavolo smrti monsignora A. Franzonija turinski nadpüšpekijski stolec prazen, ga je blagoslovo monsignor Anton Odone, püšpek iz Suze. Najbole odlične osebe turinskoga varaša so se vdeležile lepe slavnosti.

Začnolo se je z zidanjom. Delo je šlo naglo naprej. Že včasi prvo leto je bila cerkev do strehe zozidana i zvün kupole, tüdi pokrita. Ta je bila zvršena drugo leto i včasi nato pokrita z küfrenimi ploščami. Leta 1867. so postavili na vrh kupole štiri metre visoko küfreno podobo Marije nevtepeno poprijete, šteri mogočno kralüje nad salezijanskim zavodom. Leta 1868. je bila cerkev gotova. Dne 9. junija jo je nadpüšpek turinski monsignor Riccardi slovesno posveto.

## Glasi iz doma i sveta.

V Polana. V listi „Slovenec“ čtmo, da so si vrli Polančarje za vüzcmske svetke poskrbeli z pomočjov darovitnih Amerikancov dva noviva zvona i stranki oltar. Na tom oltari je tüdi podoba sv. Donata, patrona.

stare polanske kapele. Vretina gorečnosti, štero so odprli g. Sakovič, obilno teče naprej. Bog daj, da prinese obilen sad, največšo božo diko i zveličanje duš. Jako nas veseli, da g. kaplan Ranteša nasledujejo g. Sakoviča gorečnost.

**Misijonar Kitak so mrtvi.** V 78 leti svoje starosti so pustili dušo g. misijonar Kitak Franc v Celji. Do zadnjega zdihaja so hodili po težkih misijonah. Naša Slovenska Krajina jih tudi dobro pozna. O keliko sto i stojezero duš se je napunilo z Jezušovimi navuki iz njihovih vüst i keliki nešteti jezeri so opravili pri njih dobro spoved od celoga življenja. Keliko duš ma za dobrim Bogom njim zahvaliti svoje zveličanje. Za svoje lepo delo so šli po plačilo. Štero da bi bilo najobilnejše, ponizno prosimo tudi mi iz zahvalnosti, ki smo jo v velikoj meri dužni do pokojnoga. Molimo za njih! Prečistimo se za njih.

**Češko.** Sv. oča so češkim püšpekem poslali pismo, v šterom jih opominajo, naj dajo v Rimi zozidati en zavod, gde do se mogli češki mladenci pripravljati za duhovniški stan. Sveti oča v svojem pismi odkrito povejo, ka zrok vnogoga odpada od vere i mlačnoga življenja na Češkom je iskati v slaboj vzgoji mladine v semeniščah. Sv. oča so za zavod brezplačno dali funduš pri lateranskoj cerkvi.

**Vogrsko.** V Szombathelyi se bo vršo letos püšpekijski cerkveni zbor, da reši razne cerkvene zadeve püškekiye i da povzdigne versko življenje v njej.

**Najboljši** govornik i predgar Vogrskoga, zvünredno vučen i pobožen mož, **Dr. Prohászka Ottokár**, püšpek v Székesfehérvári so tudi zapustili to skuzno dolino v 69. leti svoje starosti. Predgali so v Pešti pa po predgi njim je žila počila v glavi i še tisto noč pustili dušo. Pokojni so že dosta pred svetovnov bojnov bili za to, da se veleposestva razdelijo med siromake. Tei so se njim jako milili. A za svojo ljübezen do sirot so dobili te odgovor: „za norca so jih meli.“ — Sledkar, gda je kommunizem po sili vzeo tisto i to celo brezplačno, ka bi se za zmerno ceno lahko odkúpilo prle, so sprevidili ti špotlivci, kak prav so meli pokojni. Ka je vogrska liberalna gospoda prišla v velikom broji nazaj h Kristuši, je v prav velikoj meri zaslüženje dr. Prohaszke. Hodili so prosto, kak pravi apoštol i vse ka so meli, proti razdelili v dobre namene. Zato so pa po smrti ne najšli pri pokojnom več penez kak 20 pengö, to je dvesto dinarov. Sprevod je pokazao, ka so bili pokojni. V Pešti iz cerkve je štiri vöre šla precesija pred telom, štero so odpelali v Székesfehérvár. Pri spre vodi so bili nazoči tudi upravnik Vogrske, Horthy, ministri i drügi plemenitašje, počastili so jih celo drügoverniki, kak na priliko kalvinje so pod svojov čarnov zastavov bili pri spre vodi. — Jezušovo Srce naj odiči svojega vernoga slugo.

---

Pa ta kaplica je navadno ne samo sladkost, je bole bridka, kak kak sladka. Od toga sva se že prle pogučala. Či svet vse da, ka ma, to vse küp je nej nikaj proti večnosti. Mi ščemo vsej kaj več i bogšega, kak nam svet more dati. „Okó je ne vidlo, vüho ne čülo, človeče srce ne občütilo toga, ka je Bog pripravo tistim, šteri njega lübijó.“ S temi kratkimi rečmi začrta sv. Paveo srečo božih prijatelov, ki jih čaka po teh kratkih letaj na drugom sveti. Šteo je praviti: Človeče oko na zemli je ešče nikdar ne gledalo takše lepote, pa je tüdi nemre gledati: vüho človeče ešče nigdar ne čülo, pa tüdi na zemli nemre čüti tak lepe mužike, i človeče srce tükar nemre občütiti tiste radósi, tiste blaženosti, tiste sladkosti, štera nas čaka v nebesaj, či tej par let preživemo za Boga i za nebesa.

Za ka ti je večé: za kaplico ali za morje? Za kaplico, štera je ešče močno zagrenjena? I trüditi se za morje sreče, to bi naj bila norost? Za tistim hoditi, štero naš v to brezbrežno srečo vodi, naj bi bila sramota? Ali zdaj ne vidiš, kak je to noro, kak so zmešane glave tistih, šteri majo najvejšo čest za sramoto, najvejšo modrost za norost?

Ka boš činio, moj dečko?

Boš poslušao glas Marijin — eli ga pa ne boš poslušao? Boš šó za Jezušom — ali se ga pa bodeš sramüvao i ogibao? Dosta jih je že šlo pred teov mladih lüdih po poti za Jezušom; po kratkoj poti v kraj večne blaženosti. Nepregledna truma mladih dečkov je v nebesaj. Ništerni so radi dali celo svoje mlado zemelsko življenje, da so dosegnoli večno. Djali so svojo glavo na nakvalo, da njim je odletela, dali so se ešče celo hüjše mučiti, i radi so te kratke moke prestali za edno dugo večnost veselja. Si li kaj čüo od sedmih makabejskih bratov, kak so ji mantrali? Ednomi so kožo z glave potegnoli, drugomi roke i noge posekali, tretjemi jezik odrezali. Pa tej dečki so se toga nej zbojali, liki so veselo prestali grozne moke i so se smejali svojim trinogom. To so bili dečki, to junaki! I to je bilo ešče prle, kak je bio Jezuš na sveti i trpo za nas, nas včio, da moramo tüdi mi kaj trpeti za dugo veselje. I potem, si kaj čüo od sv. Pankracija, šteri je bio komaj 14 let star, pa se je dao že za vero mantrati i vmoriti? Liki, kelko je bilo takših! Na stotine, na jezere i jih je ešče zdaj. Ešče pred nedavnim so na Kitajskom i Japonskom katoličane do smrti mantrali i tüdi med temi so bili mladi dečki, šteri so v živoj veri strašne moke prestali.

Ne boj se dečko moj, tebi kaj takšega ne bo trbelo. Ne se ti trbe bojati rablov i nožov. Samo pošteno mi živi, pa de dobro! I da boš lezej zdržao, gledaj mi na tiste, šteri so pred teov šli po potaj poštenja, po potaj nedužnosti, po potaj Marijinih za Jezušom! Gledaj sv. Stanislava Kostka! 18 let star je bio, kda je vmro. Prvi šest let, kda je dete šče ne pri pameti, lahko odštejemo: 18—6=12. Dvanajst kratki let je lepo slüžo Bogi i Mariji, se varvao greha i delao dobro. Ka je to 12 let! Kak nadednok minejo! Za teh kratkih 12 let bože slüžbe vživa zdaj nepopisljivo srečo že večé kak tristo let. I jo bode šče več kak tri jezero let i tüdi več kak tri miljone i ti biljone i tri triljone i tri kvadriljone . . . Pa ka bi gučao v številka, ka se v številka ne da večnost povedati! Povej mi, ali se spleča Bogi slüžiti ali ne? Je li pametno, ali ne?

Ali si že kaj čüo od Ernesta Mlakara? Ali si čteo knjigico, šteri se pravi „Rožica s Krasi“? Ti, to je lepo. Či si jo ešče ne čteo, to pa moráš čteti! Tam je opisan mladi dečko, šteri je ne živo v davni časaj i ne v tüjoj deželi, liki v naših dnevaj i na slovenskoj zemli. Rožica, štera je zrasla na našem Krasi. Ernest Mlakar, edno leto starejši pri svojoj smrti

kak Stanislav Kostka, ne je bio svetec. Bar od papo je ešče ne proglašeni, čitūdi je živo sveto. Vidiš, či že sv. Alojzija, sv. Stanislava nemreš nasledūvati, nasledūj bar Ernesta Mlakara i njemi probaj biti spodoben! Mlakar se je že prle rad smejao, kda je ešče živo. O, kak se smeje zdaj i se bode šče smejao. Či se ščeš tūdi ti ednok smejati i ne jokati, poslušaj glas Marijin: Hodi po poti teh i drugih dobrih dečkov — z Marijov za Jezušom!

Da, za Jezušom!

Jezuš je brez dvojnosti najbogši vodnik. On sam pravi: „Jaz sam pot, pravica i življenje“. I pali pravi: „Jaz sam svetlost sveta; što hodi za menov, ne hodi po kmici.“ Što po toj poti hodi, ne zablodi. Što se te istine drži, se ne bode moto. Što se toga življenja prime, ne vmerje. Vej pa sam pravi: Jaz sam vstajenje i življenje. Što v mene verje, bo živo, či tūdi vmerje i vsakši, ki žive i v mene verje, ne vmerje vekomaj.“

Jezuš je najslavnější vojskovodja. Pod takšim vodjom je častno se vojskūvati. Njegovi vojniki živejo v srečnoj zavednosti, da bodo gvūšno zmagali. „Na sveti bodo meli bridkosti“, — je pravo svojim vernim, — „a vūpajte se, ar sam jaz svet premagao“. „Bežite, neprijateljske moči, zmagao je orosan iz roda Judovoga, korenika Davidova!“

Za takšim vojskovodjom stopaj pri roki Marijinoj z veseljom, z zavūpanjom, s ponosom!

Zato praviva tūdi mūva, dragi moj, kak pravi tista preprosta, pa denok lepa pesmica pūšpeka Slomška „Mladencova tovarišija“:

Mladenc, se boš na pot podao,  
koga s' boš za tovarša zbrao?  
Jezuša bom kūšno i obino,  
njega za tovarša vzeo.

Jezuš je smilenoga srca,  
ka ga prosim, vse mida.  
Dao bo tūdi meni srečno pot  
i vodo me bo on povsod.

Posvetni dobrotlivci vi,  
vsa vaša družba mi mrzi,  
vsa vaša sreča je sam prah  
veselja konec, večen strah.

Le mali vetrec prileti  
pomete prah i spremeni  
to vašo dobro volo v jok,  
gizdavost vašo v večen stok.

Radūjte le i jufkajte,  
le se veselo sūčite  
nesrečen je vaš grešni pot,  
življenje vaše puno zmot.

V nebesa le en pot vaja,  
le vozek pot zveličanja.  
Što pa žele v nebesa priť,  
mora za Kristušom hodit'.

Moj lūbi Jezuš prosim te,  
po pravoj poti vodi me!  
Da gde si Ti, Zveličar moj,  
bom tūdi jaz, slūžabnik tvoj!

#### VSEBINA:

Kraljci maja . . . . .	Stran 1	Marija je tūdi Mati . . . . .	Stran 9
Vūzemsko vremen . . . . .	„ 1	Mali greh . . . . .	„ 10
Vūzemsoga vremena veselje . . . . .	„ 3	Marija branitelica devic . . . . .	„ 13
Kak je šo Kristuš v nebesa . . . . .	„ 5	Cerkev Marije Pomočnice . . . . .	„ 14
Društva i zveličanje . . . . .	„ 8	Glasi iz doma i sveta . . . . .	„ 15